

Pytania prejudycjalne

Czy stwierdzenie: „wskazówki mogące służyć w obrocie do oznaczenia innych właściwości towarów lub świadczenia usług”, znajdujące się w art. 4 ust. 1 lit. c) dyrektywy nr 2008/95/WE⁽¹⁾, gdy jest ono stosowane w kontekście oceny dopuszczalności rejestracji znaków lub wskazówek, które zamierza się przyjąć w celu oznaczenia produktów winiarskich, powinno być interpretowane w ten sposób, że obejmuje ono jakiegokolwiek odniesienie w wyrażeniu słownym przyjętym jako znak, które zawiera chronioną nazwę geograficzną jako oznaczenie pochodzenia wina, do słowa *adega* (piwnica winiarska), jako do słowa powszechnie stosowanego dla oznaczenia instalacji i lokali, w których zachodzi proces wytwarzania takiego rodzaju produktów, w wyrażeniu słownym przyjętym jako znak, w przypadkach, w którym takie słowo (*adega*) jest jednym z kilku elementów słownych składających się na nazwę osoby prawnej, która występuje o rejestrację znaku?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Wersja skodyfikowana) (Dz.U. 2008, L 299, s. 25).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa (Portugalia) w dniu 15 listopada 2017 r. – Cogeco Communications Inc / Sport TV Portugal i in.

(Sprawa C-637/17)

(2018/C 032/21)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal Judicial da Comarca de Lisboa

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Cogeco Communications Inc

Strona pozwana: Sport TV Portugal, SA, Controlinvest-SGPS SA, Nos-SGPS SA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 9 ust. 1 i art. 10 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy 2014/104/UE⁽¹⁾ z dnia 26 grudnia 2014 r. i jej pozostałe przepisy lub mające zastosowanie zasady ogólne prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że rodzą one uprawnienia dla jednostki (w niniejszej sprawie spółki akcyjnej prawa handlowego podległej prawu kanadyjskiemu), na które może się ona powoływać przed sądem wobec innej jednostki (w niniejszej sprawie spółki akcyjnej prawa handlowego podległej prawu portugalskiemu) w ramach pozwu wniesionego w celu dochodzenia odszkodowania za podnoszone szkody doznane wskutek naruszenia prawa konkurencji, w szczególności biorąc pod uwagę, że w czasie wystąpienia z omawianym pozwem (w dniu 27 lutego 2015 r.) nie upłynął nawet termin wyznaczony państwowemu członkowskim na transpozycję do prawa krajowego dyrektywy, zgodnie z jej art. 21 ust. 1?
- 2) Czy art. 10 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy i jej pozostałe przepisy lub mające zastosowanie zasady ogólne prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że niezgodny z nimi jest przepis krajowy taki jak art. 498 ust. 1 portugalskiego kodeksu cywilnego, który, stosowany do okoliczności faktycznych, które miały miejsce przed publikacją dyrektywy, przed jej wejściem w życie i przed datą wyznaczoną na dokonanie jej transpozycji, w ramach pozwu również wniesionego przed tą datą:
 - a) ustala trzyletni termin przedawnienia dla roszczenia odszkodowawczego opartego na cywilnej odpowiedzialności pozaumownej;
 - b) stanowi, że bieg tego trzyletniego terminu liczy się od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o swoim prawie do odszkodowania, nawet jeżeli nie były mu dokładnie znane tożsamość osoby odpowiedzialnej i zakres szkody oraz

- c) nie zawiera żadnego przepisu nakazującego lub dopuszczającego zawieszenie lub przerwanie biegu tego terminu z uwagi na sam fakt, że urząd ochrony konkurencji podjął środki w ramach dochodzenia lub postępowania dotyczących naruszenia prawa konkurencji, z którym związany jest pozew o odszkodowanie?
- 3) Czy art. 9 ust. 1 dyrektywy i jej pozostałe przepisy lub mające zastosowanie zasady ogólne prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że niezgodny z nimi jest przepis krajowy taki jak art. 623 portugalskiego kodeksu postępowania cywilnego, który, stosowany do okoliczności faktycznych, które miały miejsce przed wejściem w życie dyrektywy i przed datą wyznaczoną na dokonanie jej transpozycji, w ramach pozwu również wniesionego przed tą datą:
- a) stanowi, że prawomocne skazanie orzeczone w postępowaniu administracyjnym za naruszenie nie wywołuje skutków w żadnym postępowaniu cywilnym, w którym rozpatrywane są stosunki prawne uzależnione od popełnienia naruszenia? lub (w zależności od wykładni)
- b) stanowi, że to prawomocne skazanie w postępowaniu administracyjnym za naruszenie stanowi wobec osób trzecich jedynie domniemanie iuris tantum istnienia czynów spełniających przesłanki zastosowania kary i wypełniających znamiona czynu podlegającego karze, w jakimkolwiek postępowaniu cywilnym, w którym rozpatrywane są stosunki prawne uzależnione od popełnienia naruszenia?
- 4) Czy art. 9 ust. 1, art. 10 ust. 2, 3 i 4 dyrektywy lub art. 288 akapit trzeci Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, lub jakiegokolwiek inne postanowienie prawa pierwotnego lub pochodnego, orzecznictwo lub mające zastosowanie ogólne zasady prawa Unii należy interpretować w ten sposób, że niezgodne z nimi jest stosowanie przepisów krajowych takich jak art. 498 ust. 1 portugalskiego kodeksu cywilnego i art. 623 portugalskiego kodeksu postępowania cywilnego, które, stosowane do okoliczności faktycznych, które miały miejsce przed publikacją, wejściem w życie i przed datą wyznaczoną na dokonanie transpozycji dyrektywy, w ramach pozwu również wniesionego przed tą ostatnią datą, nie uwzględniają treści i celu dyrektywy i nie zmierzają do realizacji zamierzonego przez nią rezultatu?
- 5) Tytułem ewentualnym, jedynie gdyby TSUE udzielił odpowiedzi twierdzącej na któreś z poprzednich pytań, czy art. 22 dyrektywy i jej pozostałe przepisy lub mające zastosowanie zasady ogólne prawa Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że niezgodne z nimi jest stosowanie w niniejszej sprawie przez sąd krajowy art. 498 ust. 1 portugalskiego kodeksu cywilnego lub art. 623 portugalskiego kodeksu postępowania cywilnego w obecnym brzmieniu, lecz przy zastosowaniu takiej ich wykładni, by były zgodne z przepisami art. 10 dyrektywy?
- 6) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie piąte, czy jednostka może powołać się na art. 22 dyrektywy wobec innej jednostki przed sądem krajowym w ramach pozwu o odszkodowanie za szkody doznane wskutek naruszenia prawa konkurencji?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/104/UE z dnia 26 listopada 2014 r. w sprawie niektórych przepisów regulujących dochodzenie roszczeń odszkodowawczych z tytułu naruszenia prawa konkurencji państw członkowskich i Unii Europejskiej, objęte przepisami prawa krajowego (Dz.U. 2014, L 349, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Słowenia) w dniu 27 listopada 2017 r. – E.G. / Republika Słowenii

(Sprawa C-662/17)

(2018/C 032/22)

Język postępowania: słoweński

Sąd odsyłający

Vrhovno sodišče Republike Slovenije

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: E.G.

Druga strona postępowania: Republika Słowenii